

Hồi 47

[mất từ trang 303 – 304]

Nang đứng trước mặt mình chính là số nhân vật trong nhóm Xuyên Trung Lục Xú, thì lẽ dĩ nhiên cũng không biết được đàn bà xấu xí ấy, chính là một nhân vật có thiên bẩm đặc biệt, sức mạnh phi thường, võ công cao tuyệt nhất trong sáu người, danh hiệu là Xú Vô Diễm Trần Quế Quế.

Nếu Lữ Lân và Hàn Ngọc Hà không may mắn gặp được võ công trên Mặc Tiêu Đảo, thì dù cho cả hai có liên kết lại cũng chưa hẳn là địch thủ của Trần Quế Quế.

Lữ Lân thấy bà ta không chịu nói thật, thì cũng không truy hỏi thêm nữa. Chàng chỉ hừ lên một lượt, rồi im lặng ngay.

Gã đàn ông một chân đứng bên cạnh đẩy liền lên tiếng nói:

- Trước đây hai năm, ba anh em ta vì muốn truy tìm tung tích của tên Lục Chỉ tặc, nên có mượn một chiếc thuyền to, xuôi theo dòng sông Hồng Hà đi thẳng xuống vùng hạ du, mục đích để tìm gặp hắn, hầu giải bày hơn thiệt...

Gã đàn ông một chân vừa nói đến đây, thì Hàn Ngọc Hà đã sốt ruột ngắt lời hỏi rằng:

- Các ông muốn giải bày điều chi với Lục Chỉ Cầm Ma?

Gã đàn ông một chân trợn to đôi mắt nói:

- Việc đó thì dính dấp gì đến cô?

Hàn Ngọc Hà nghe thế, bèn vung ngọn roi vàng trong tay ra, phi thân lao thoát tới, dùng thế Phi Bộc Lưu Tuyền công thẳng về phía đối phương, gây thành một luồng cuồng phong mãnh liệt, nhắm ngay gã đàn ông một giò cuốn tới.

Hàn Ngọc Hà vừa vung tay đánh ra, thì hai gã đàn ông mù mắt và cụt tay đang đứng cạnh đấy, cũng nhanh nhẹn tràn tới ngay.

Thân pháp của hai người đó vô cùng lanh lẹ, nên vừa tràn tới là đã sử dụng thế võ phản công về phía Hàn Ngọc Hà.

Hai đối phương tuy đã tràn tới rất nhanh, ra tay chớp nhoáng, song vẫn không làm sao chiếm được ưu thế. Vì từ nãy đến giờ Lữ Lân đã cảnh giác và đề phòng trước, nên kịp thời

tràn tới ngay, dùng thế Song Phong Thám Vân vung chỉ điểm thẳng ra khiến hai luồng chỉ phong công tới vèo vèo.

Gã đàn ông mù mắt và một tay kia, thấy Lữ Lân đứng cách mình khá xa, những tưởng đối phương không làm thế nào đánh cách không về phía mình được, nên khi thấy Lữ Lân vung chỉ điểm tới, vẫn không có ý lách tránh. Kỳ thực thì họ không biết sức lợi hại của Kim Cang Chỉ Lực là thế nào. Bởi thế khi hai luồng chỉ phong rít gió vèo vèo công tới, thì họ cảm thấy trước lồng ngực như bị một quả búa nặng hàng trăm ký giáng trúng, buột miệng gào lên một tiếng kinh hoàng, rồi đồng loạt nhảy lùi ra sau tức khắc.

Cũng may là thế chỉ ấy, Lữ Lân chỉ sử dụng sáu phần công lực của mình mà thôi, nếu sử dụng toàn bộ công lực trong người, thì chắc chắn hai đối phương dù không mất mạng tất cũng phải bị trọng thương.

Lữ Lân chỉ đánh một thế võ đẩy lùi hai kẻ địch, do đó ngọn roi vàng trong tay Hàn Ngọc Hà vẫn tiếp tục cuốn về gã đàn ông một chân, khiến hắn ta phải vội vàng điểm gậy lên đất, nhảy lùi ra sau để tránh.

Xú Vô Diệm Trần Quế Quế thấy thế, bèn quát to lên một lượt, vung ngọn côn sắt trong tay tới nhanh như gió hốt.

Kể từ lúc Hàn Ngọc Hà vung ngọn roi đánh tới cho đến lúc Trần Quế Quế vung côn sắt tràn tới, thời gian chỉ trong nháy mắt mà thôi. Thế nhưng trong khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi đó, đã có sự quyết định thắng bại giữa đôi bên.

Trông thấy Trần Quế Quế tràn tới, Lữ Lân quát to rằng:

- Các người tại sao tự đi tìm cái khổ cho mình như thế?

Dứt lời, chàng nhanh nhẹn xoay người lên ra sau lưng của Trần Quế Quế, giương ngón tay giữa dùng thế Nhất Trụ Kinh Thiên công tới. Trong khi đó Hàn Ngọc Hà cũng đã vung chưởng dùng thế Bích Hải Thanh Thiên quét thẳng vào mặt bà ta.

Trần Quế Quế thấy phía trước cũng như sau lưng mình đều bị kẻ địch tấn công. Nhất là bà ta vừa rồi đã giao tranh qua một thế võ với Lữ Lân và Hàn Ngọc Hà, biết đối phương chẳng phải tay vừa, nên giờ đây, bà ta làm sao dám đánh thẳng với hai người nữa.

Cũng may là về mặt võ học bà ta rất có căn bản, nên giữa cơn nguy cấp, đã kịp thò nhanh ngọn côn ra, vốn đang quét tới trở về, điểm mạnh một đầu côn lên đất, nương theo đất ấy bay bổng lên không và buông bỏ ngọn côn tiếp tục lướt ra xa như một con quái đểu.

Mọi sự diễn biến vượt ra ngoài dự liệu của Lữ Lân và Hàn Ngọc Hà.

Hai người sợ thế võ của mình gây thương tích cho đối phương, nên vội vàng thu ngay thế đánh lại. Lúc ấy Trần Quế Quế cũng đang buông người đáp yên xuống, cách xa hai trượng, đôi mắt đăm đăm vào ngọn côn sắt mà bà ta vừa bỏ lại, nhưng chẳng hề dám lướt tới nhỏ lên.

Lữ Lân cất tiếng cười nói:

- Bốn vị đang cố ý tìm gặp Lục Chỉ tặc, trong khi đó chúng tôi cũng có ý ấy. Như vậy giữa chúng ta là người chung kẻ thù, đáng lý phải đồng tâm hợp lực để hành động mới phải. Nếu các vị bằng lòng nói cho tôi nghe rõ về tất cả của Lục Chỉ Cam Ma, thì chúng tôi sẽ thay đổi thái độ, xem các vị là bạn chứ không phải là thù nữa.

Gã đàn ông một chân cất tiếng the thé nói:

- Nói vậy, còn ngọn Tử Dương Đao kia thì thế nào?

Lữ Lân đáp:

- Ngọn Tử Dương Đao này chính là món vật quý báu trấn môn của phái Võ Đang, vậy ta sẽ mang nó tìm đến trao lại cho môn phái ấy!

Gã đàn ông một chân nghe nói thế, sắc mặt hiện lên sắc giận, đưa chân tràn tới trước nửa bước ngay. Nhưng Xú Vô Diệm Trần Quế Quế đã quát to rằng:

- Người muốn tìm lấy cái chết hay sao? Giờ đây chúng ta nên làm theo ý của hai tên tiểu tặc này vậy.

Lữ Lân nghe bà ta ăn nói thô lỗ, không hề khách sáo, nên chàng đoán biết bà ta là người tục tằn quen tánh, chứ không có ý muốn nhục mạ mình, nên cũng không chấp nhất làm gì. Chàng mỉm cười nói:

- Giờ đây tôi xin hoàn trả lại ngọn côn sắt này cho bà trước.

Ngọn côn sắt của Trần Quế Quế, vì vừa rồi được bà ta động mạnh xuống đất, để lấy đà phi thân bay lên, nên đầu côn lún sâu vào lòng đất và đang đứng sững. Lữ Lân đưa chân bước tới, thò tay nắm chắc thân côn, dùng sức nhắc bổng lên.

Lữ Lân nguyên đoán biết ngọn côn sắt ấy nặng nhất cũng có đến ba trăm cân. Do đó, chàng đã vận dụng đến bảy phần mười công lực trong người, mới nhắc bổng lên được, song cũng hết sức nặng nề.

Chàng vội vàng đứng vững đôi chân quát rằng:

- Hãy bắt lấy đấy!

Nói đoạn chàng vung cánh tay ra, ném ngọn côn sắt đang bay tới, rồi lại vung lên thành một đóa côn hoa chói ngời, trông thật ngoạn mục. Ngọn côn sắt ấy vô cùng nặng nề, thế mà bà ta cầm gọn vào tay, xem rất nhẹ nhàng.

Lữ Lâm và Hàn Ngọc Hà trông thấy thế không khỏi thán khen trước thần lực trời ban cho bà ta. Nếu đem so sánh sức mạnh của bà ta thì thực không hề sút hơn Phán Tiên Tử Lưu Bản Chương môn Thái Cực Môn tí nào cả.

Như vậy những nhân vật trong phái Võ Đang trước đây, mấy lần tìm đến vùng Xuyên Trung để mưu đoạt thanh đao trở về, và hoàn toàn thất bại, thật ra không phải không có nguyên nhân.

Lữ Lâm trông thấy Trần Quế Quế đã chụp được ngọn côn vào tay, liền lên tiếng hỏi:

- Bốn vị định tìm gặp Lục Chỉ Cầm Ma để giải bày hơn thiệt với hấn ta về vấn đề chi?

Gã đàn ông một chân đưa mắt nhìn về phía Trần Quế Quế một lượt như để trung cầu ý kiến, Trần Quế Quế lên tiếng nói:

- Hãy cho chúng nó nghe rõ đi!

Chùng đó gã đàn ông lên tiếng nói:

- Trước đây nhiều năm, trong khi Trần đại tử của chúng tôi bận tọa quan để rèn luyện võ công nơi Hoàng Diệp Cốc, thuộc vùng Sơn Đông, thì năm anh em trong nhóm chúng tôi hoạt động trong vùng Xuyên Trung. Có một hôm chúng tôi bất ngờ bắt được ba món bảo vật quý báu trong võ lâm.

Hàn Ngọc Hà nghe thế sốt ruột hỏi:

- Ba món vật ấy là chi?

Gã đàn ông một chân tựa hồ không muốn nói rõ về ba món vật đó cho Lữ Lâm và Hàn Ngọc Hà nghe, nhưng hấn ta dường như không giấu giếm, nên đã giãi lát nói tiếp:

- Đây là cây đàn Bát Long Cầm và Bát Long Thiên Âm, một bảo vật tương quan đến cây đàn Bát Long Cầm ấy. Ngoài ra lại còn một cây Hỏa Huyền Cung.

Lữ Lâm nghe đối phương nói đến ba tiếng Hỏa Huyền Cung liền nghĩ ngay trước đây Đàm Nguyệt Hoa nói lại cho chàng biết, trong võ lâm có một nhân vật tên Quý Nô, và hấn ta cũng có một cây cung gọi là Hỏa Huyền Cung, song vì chàng không hiểu giữa Quý Nô và Xuyên Trung Lục Xú có mối tương quan gì, nên cũng không bận tâm suy nghĩ nhiều về việc đó.

Gã đàn ông một chân lại nói tiếp:

- Sau khi chúng tôi lấy được ba món vật báu đó, thì ý định trở về Hoàng Diệp Cốc, báo tin cho Trần tử tử hay. Nhưng lúc ấy hai người trong nhóm phản đối ý định đó. Họ bảo rằng cả bọn tìm được ba món báu vật này rồi, thật ra chính là một cơ hội để tiến thân hiểm có, vậy hà tất phải chia cho người nào thụ hưởng.

Trần Quế Quế nghe thế, bèn hừ một tiếng to cất tiếng nói:

- Hừ, hay thật!

Gã đàn ông nghe tiếng hừ của Trần Quế Quế thì không khỏi giật bắn người.

[mất từ trang 313 - 314]

Lữ Lân nhớ lại lúc đó mình đã gặp chiếc thuyền, còn đó có ngọn Tử Dương Đao này, không ngờ nó lại của Xú Kim Cang Vương Nguyên trong Xuyên Trung Lục Xú.

Lữ Lân cùng Hàn Ngọc Hà từ biệt bọn Xuyên Trung Lục Xú tiếp tục lên đường.

Hàn Ngọc Hà lên tiếng:

- Lữ công tử! Không biết tại sao Xú Kim Cang lại có nhã ý tặng luôn thanh đao quý này cho công tử đây?

Lữ Lân cười đáp:

- Có thể là ông ta thấy không còn đủ sức lặn lội ở Trung Nguyên được nữa, lại bị cụt thương ở chân nên mới có ý tốt ấy.

Đang trên đường đi, cả hai chợt nghe tiếng vang vọng từ trên đỉnh núi nghe văng vẳng từ xa đưa tới:

- Đông Phương Bạch chuẩn bị lên chức Chương môn Nga My phái!

Lữ Lân nghe trong lòng rộn lên niềm vui cho sư phụ, chàng lên tiếng:

- Hàn cô nương! Sư phụ tại hạ tái xuất giang hồ, ra mặt để đối phó lại Lục Chỉ Cầm Ma rồi đó!

Hàn Ngọc Hà đáp lại:

- Đông Phương Bạch tiền bối bao nhiêu năm tuyệt tích giang hồ, bây giờ tái xuất đối đầu với Lục Chỉ Cầm Ma, là niềm đại phúc cho võ lâm.

Cả hai gia tăng cước bộ sóng đôi như bay về hướng Nga My Sơn. Đến xế chiều Lữ Lân và Hàn Ngọc Hà đến chân núi Nga My, cả hai chợt nhìn thấy phía trước có hai tên đệ tử Nga My đi lại, vừa đi chúng vừa nói chuyện.

- Này sư huynh! Lần này sư phụ cưới vợ chắc là náo nhiệt lắm!

Đại hán sư huynh hỏi lại:

- Sư phụ tuổi lớn cưới vợ, sao người lại bảo náo nhiệt?

Tên sư đệ nói:

- Vì lần này có đủ hai phe chính tà đều về dự, nên đệ nghĩ sẽ có nhiều cuộc náo nhiệt.

Lữ Lân nghe tin sư phụ cưới vợ, như tiếng sét ngang tai, vì chàng liền tưởng tới Đàm Nguyệt Hoa, trái tim trong lồng ngực chàng muốn nhảy loạn lên.

Hàn Ngọc Hà nhìn thấy sắc mặt Lữ Lân thay đổi, liền hỏi:

- Lữ công tử! Sao công tử...

Lữ Lân ngắt lời:

- Hàn cô nương! Không có sao đâu, tại hạ hơi mệt thôi.

Hai tên đệ tử Nga My vừa đi qua. Thành linh Lữ Lân nghe tiếng động dù rất nhẹ nhàng ở sau lưng. Lữ Lân quay phắt lại, chàng phát hiện ra một lão bà mặt mũi xấu xí, không biết bà ta ra tay lúc nào mà một tay đã ấn lên đại huyệt sau lưng Hàn Ngọc Hà.

Lữ Lân hoảng hốt lên tiếng:

- Lão bà! Tại sao bà ra tay đối với Hàn cô nương?

Bà lão cất tiếng cười âm u, nghe rợn da gà:

- Ta ư? Mười mấy năm nay không hề bước chân ra chốn giang hồ... ha ha... ha ha...

Bà lão đưa mắt sắc lạnh quét sang Lữ Lân tiếp lời:

- Ta có việc với con bé này! Tiểu tử, người cứ việc tới Nga My Sơn một mình, nhưng lão Đông Phương Bạch kia đừng hòng cưới được con gái ta làm vợ.

Lữ Lân nghe thế, chợt động tâm kinh:

- Lão bà! Lão bà có liên quan với Đàm cô nương...

Lão bà cất tiếng lên giọng cười âm u kéo dài, đồng thời cấp Hàn Ngọc Hà phi thân đi mất dạng.

Lữ Lân la lên thất thanh:

- Lão bà! Lão bà! Hàn cô nương! Hàn cô nương!

Lữ Lân bàng hoàng trong giây lát, chàng ta tính sẽ dùng Kim Cương Thần Chỉ để áp bức bà ta phải thả Hàn Ngọc Hà, nhưng thân pháp của quái lão bà thật cao diệu.

Lữ Lân một mình nhắm hướng Nga My Sơn, chàng lại liền tưởng tới Đạm Nguyệt Hoa, một mối tình đầu êm ái. Mặc dầu chàng cũng hiểu là sư phụ chàng sẽ cưới Đạm Nguyệt Hoa, rồi lại nhớ tới việc Đạm Nguyệt Hoa có lần nói với chàng về mẫu thân của cô ta, tuyệt tích giang hồ từ lúc nàng còn bé thơ. Thế thì lão bà quái dị kia chắc có liên quan tới Đạm Nguyệt Hoa rồi.

Trời sắp tối, Lữ Lân định bụng để sáng mai hãy lên Nga My Sơn, chàng tìm một tửu điểm nghỉ qua đêm.

Lữ Lân vừa bước chân vào quán, đã thấy thợ khách đông tràn, tiếng huyền não thật là vui chảnh bù lại với khoảng thời gian hai năm trời chàng sống trên đảo có một mình.

Lữ Lân vừa ăn vừa nghe ngóng tin tức, chợt chàng nghe tiếng ở bàn sau lưng chàng cất lên:

- Này lão huynh, Quý Cung oai danh là thế, mà giờ này lại cam tâm làm thuộc hạ cho lão Cầm Ma.

Lữ Lân nghe chấn động trong lòng, chàng tự hỏi:

"Cầm Ma nào? Có phải Cầm Ma mà chàng đã tới nơi gia trang cháy rụi cách đây hai năm chẳng? Còn Quý Cung, sao lại làm thuộc hạ cho lão ta?"

Tiếng đàm luận lại tiếp tục.

- Hà hà! Có gì đâu mà lão đệ phải ngạc nhiên. Theo ta nghĩ rồi đây sẽ có nhiều môn phái khác sẽ lần lượt khuất phục dưới tiếng đàn Bát Long Thiên Âm của Cầm Ma nữa đó!

Tên lão đệ có vẻ biết nhiều chuyện.

- Lão huynh! Lão huynh! Ngày mai Đông Phương Chưởng môn làm lễ thành hôn, chắc có nhiều chuyện xảy ra, bọn ta hãy cố đi cho kịp giờ lên nhé. Đệ còn nghe nói mẫu thân của cô dâu đã có lần đón đường ngăn cản không cho Đông Phương Chưởng môn ung con gái bà ta nữa đó. Nhưng cô dâu thì kiên quyết ưng thuận Đông Phương Chưởng môn.

Đại hán lão huynh tiếp lời:

- Ta thấy việc đó không quan trọng bằng việc lão Cầm Ma thu phục Quý Thánh Thanh Linh và tìm lại được con trai của lão là Quý Nô nữa.

Lữ Lâm càng nghe, càng hốt hoảng, chàng không ngờ hai năm ở đảo, mà giang hồ đã xoay chuyển nhiều việc quan trọng. Chàng cũng không ngờ được Quỷ Nô nào đó, mà đã có lần Đàm Nguyệt Hoa kể cho chàng nghe, lại là con trai của tên ác ma, như vậy từ đây chàng lại thêm một kẻ thù nữa.

oOo

Nhắc lại, Hàn Ngọc Hà bị lão bà quái dị bắt đi đến một sơn động. Bà ta giải huyệt đạo cho Hàn Ngọc Hà.

Chợt lão bà cất tiếng hỏi:

- Người có phải là con gái của Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tồn?

Hàn Ngọc Hà hừ lên một tiếng, song chưởng đưa ra, nàng đã vận lên đến bảy thành công lực đánh ra thế công này, một thế chưởng đặc ý nhất trong Thiên Âm Chưởng.

"Ầm! Ầm!"

Lão bà không ngờ Hàn Ngọc Hà ra tay lạ như thế, lão bà hét lên:

- A ha! bé này giỏi thật...

Vừa nói vừa đưa chưởng lên đối địch, Hàn Ngọc Hà nghe một luồng âm nhu lạnh buốt từ từ xoắn đến trước ngực.

Hàn Ngọc Hà nhảy qua một bên, vung tay trái lên theo thế Ngọc Thổ Đảo Dược đánh thẳng vào mạn sườn lão bà.

Lão bà nghiêng mình lướt tới, cười ha hả:

- Nay bé con! Để ta dạy cho người thêm vài thế nha, hãy ráng mà nhớ lấy.

Dứt lời, lão bà xoay người như chong chóng. Toàn thân người Hàn Ngọc Hà bị trùm trong bóng chưởng lạnh buốt của lão bà.

Hàn Ngọc Hà đã hai ba lần định thoát ra, nhưng không sao tiến, lùi được. Thái Âm Chưởng đã vung ra đến độ chót, nhưng không sao chọc thủng được thế chưởng quái dị của lão bà.

Lão bà không có ý định sát hại Hàn Ngọc Hà nên các thế đánh chủ yếu là biểu diễn, thành thử Hàn Ngọc Hà còn đứng yên được cho tới lúc này.

Lão bà dùng tay nhảy ra hỏi lớn:

- Bé con! Hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của ta, ngươi tên là gì nhỉ?

Hàn Ngọc Hà xấu hổ vì Thái Âm chuông của mình không địch lại, định nổi giận nhưng nhớ lại lúc bị bà ta bắt đi, bà ta có nói tới Đông Phương Bạch sư phụ của Lữ Lân.

Bởi vậy thay vì trả lời, Hàn Ngọc Hà lại hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối là gì của Đạm cô nương?

Lão bà chợt sa sầm nét mặt:

- Ta hỏi ngươi tên gì? Đạm Dục Phi muốn cưới ngươi làm vợ có phải không?

Hàn Ngọc Hà nghe lão bà tự nhiên nhắc tới Đạm Dục Phi, làm con tim nàng rộn rịp.

Hàn Ngọc Hà đỏ mặt nói:

- Phụ thân ta chết rồi, còn ta là Hàn Ngọc Hà con gái của người, sao lão bà không trả lời câu hỏi của ta.

Lão bà đáp:

- Đạm Dục Phi là con trai ta, nếu ngươi ưng hẳn thì ngươi là con dâu ta rồi. Ha! Ha! Ha!

Tiếng cười của lão bà nghe âm u và rít lên vang dội, trong tiếng cười hình như chất chứa một nỗi u hồn.

Lão bà ngưng bật, hỏi tiếp:

- Nay bé con, mười tám năm nay ta chưa bước chân ra khỏi nơi này. Ngươi sẽ được diễm phúc nếu nghe theo lời ta.

Hàn Ngọc Hà chợt động tâm linh, nàng cảm thấy lão bà trước mặt còn nhiều bí mật, nàng đáp:

- Vãn bối xin nghe lời tiền bối chỉ dạy.

Lão bà nói:

- Các thế chưởng pháp khi nãy, ngươi còn nhớ không? Ta sẽ truyền dạy cho ngươi một pho chưởng pháp vô địch để ngươi đi trả thù cho phụ thân ngươi, với một điều kiện.

Hàn Ngọc Hà hỏi:

- Điều kiện gì hả tiền bối?

Lão bà đáp:

- Truyền lại cho Đàm Dực Phi, con ta.

Hàn Ngọc Hà chung hứng:

- Tại sao tiền bối không trực tiếp truyền thụ cho Đàm công tử?

Lão bà nói:

- Ta không muốn gặp lão bất nghĩa ấy.

Hàn Ngọc Hà không hiểu nổi mối bất hòa của vợ chồng lão, mà chồng của lão bà là ai? Nhân vật gì? Có phải là Hỏa Tiều Đảo chủ Hắc Sát Thần Quân gì đó mà Kim Cô Lâu đã nói trên đỉnh Tiều Nhân Phong.

Nói xong bà ta đưa tay kéo Hàn Ngọc Hà đi ra sau động đá, Hàn Ngọc Hà đâu biết được rằng môn võ công đó có tên là Ma Kinh đã từng làm giang hồ tán đởm kinh hồn, một môn võ tuyệt luân trong tà phái. Cũng chỉ vì luyện môn này mà vợ chồng lão gây ra mối bất hòa. Lão bà chính là mẫu thân của Đàm Dực Phi và Đàm Nguyệt Hoa, có tên là Cuồng Phong Song Sát Hắc Thanh Hoa vợ của Hắc Sát Thần Quân Đàm Thăng.

- o O o -